

Sygn. akt IV CSK 464/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko Syndykowi masy upadłości Przedsiębiorstwa Drogowo - Mostowego
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.
o ustalenie nieważności oświadczenia woli i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda P.G. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 czerwca 2013 r., którym zostało oddalone jego powództwo przeciwko Syndykowi Masy Upadłości P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. o ustalenie nieważności oświadczenia woli i zapłatę. Powód jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jej oczywistą zasadność wynikającą z faktu, że „Sąd II instancji w sposób oczywisty dokonał błędnej wykładni art. 471 k.c. oraz pozostałych przepisów wskazanych w zarzutach oraz błędnie zastosował art. 471 k.c. (...)”, a ponadto naruszył „art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. (...)”. Za przyjęciem skargi do rozpoznania miały także przemawiać występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

- pierwsze, „polegające na konieczności wyjaśnienia podstawy prawnej dochodzenia roszczenia wobec Syndyka na podstawie art. 471 k.p.c. w zw. z art. 354 k.c. za zobowiązanie zaciągnięte przez upadłego (przed ogłoszeniem upadłości), a nie wykonane celowo przez Syndyka (po ogłoszeniu upadłości), w sytuacji, gdy to roszczenie co do wielkości (zbieżność kwot) związane jest z roszczeniem zgłoszonym do masy upadłości w drodze zgłoszenia wierzytelności do masy upadłości (...)”,
- drugie, „polegające na konieczności wyjaśnienia na jakiej podstawie prawnej powód ma dochodzić roszczenia w sytuacji niewykonania (lub nienależytego) zobowiązania przez syndyka zaciągniętego przed ogłoszeniem upadłości, w sytuacji gdy nienależyte wykonanie zobowiązania następuje po ogłoszeniu upadłości (...)”,
- trzecie, „czy zgodne z art. 336 ust. 1 i 345 ust. 1 i 2 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze jest podejmowanie przez Dłużnika czynności prawnych zmierzających do nie wykonania zabezpieczeń Wierzyciela w postaci prawa pierwokupu oraz przelewu wierzytelności (pozbawiających Wierzyciela roszczeń o wykonanie zabezpieczeń), a w konsekwencji wygaśnięcie zabezpieczeń Wierzyciela

i konieczność dochodzenia roszczenia w postępowaniu uniwersalnym postępowaniu egzekucyjnym”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Powód całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, mogących prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności skarżący sprowadził do przytoczenia podstaw skargi oraz powtórzenia fragmentów ich uzasadnienia lub tylko odwołania się do nich. Jak to jednoznacznie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie służy wykazaniu, iż skarga jest zasadna, uzasadnienie wniosku - że w sprawie

zachodzi jedna z przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Każde z uzasadnień wymaga przedstawienia odrębnej i właściwej argumentacji prawnej dostosowanej do tych odmiennych funkcji.

Skarżący nie wykazał także przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., do czego było konieczne sformułowanie określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów prawa, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o istnieniu na jego tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sposób sformułowania postawionych w skardze pytań oraz uzupełniające je wywody świadczą o tym, że skarżący zmierza do poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności powołanych w skardze zarzutów, nie zaś wyjaśnienia istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych, które budziłyby poważne wątpliwości wymagające usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna. Chodzi jedynie o rozstrzygnięcie kwestii, występujących na tle konkretnych okoliczności sprawy, przy czym kwestie te zostały sformułowane częściowo w oparciu o własne założenia skarżącego, nie znajdujące oparcia w podstawie faktycznej zaskarżonego postanowienia, którą Sąd Najwyższy jest na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki sprowadza się do krytyki stanowiska Sądu odwoławczego we wskazanych kwestiach oraz zaprezentowania własnych poglądów skarżącego na ich temat. Nie odpowiada to wymaganiom prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jako wadliwe i nieskuteczne należy uznać odwołanie się przez skarżącego dodatkowo do uzasadnienia podstaw skargi, zważywszy, że - jak wskazano - uzasadnienie podstaw i wniosku to różne elementy skargi wymagające przedstawienia odrębnej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.